

[Alfred Jensen.]

denne lovgivning at gennemføre en ajourføring af de to fradrag, som man ikke har rørt ved eller i hvert fald ikke rørt tilstrækkeligt ved, nemlig forsikringsfradraget og forsørgerfradraget.

Der er måske medlemmer i denne sal, som ikke er klar over, hvad en fastholdelse af de takster, vi opererer med for disse to fradrag, egentlig har bevirket. Overfor dem vil jeg gerne nævne et par tal, som taler deres tydelige sprog. Det viser sig, at ved fastholdelsen af disse fradragsbeløb plus den forhøjelse af skatten, som gennemførtes i 1939—40, er en arbejder kommet i den situation, at han i stedet for som før krigen at betale 6 øre af hver fortjent krone i skat nu må betale 13 øre af hver fortjent krone. De tal, jeg her nævner, stammer fra København. Hvis man holder sig til den gennemsnitsfortjeneste, statistisk departement opererer med, viser det sig, at en helårsbeskæftiget arbejder i 1938 tjente 4080 kr., og hvis han var gift og ingen børn havde, betalte han alt i alt 230 kr. i skat. Det tilsvarende statistiske tal for 1949 er på 8340 kr., og af dette beløb skal den gifte mand betale 1 079 kr. i skat. Hvis man overfører det, hvad jeg ikke har noget imod, på forsørgere med børn, viser der sig et noget lignende forhold. Jeg synes, det har sin interesse at tage forsørgere med børn med, fordi der er nogle, der påstår, at vi fører en god familiepølitik herhjemme, og at denne familiepølitik har betydet, at skatterne lettes for familier med børn, men det viser sig, at en skatteyder med to børn før krigen alt i alt betalte 184 kr. årlig i skat af den fornævnte indtægt, og nu betaler han 813 kr. Jeg tror, man vil være enig med mig i, at en sådan forøgelse af den direkte beskatning og den forøgelse af de indirekte skatter, som har fundet sted, kan en almindelig arbejderindtægt ikke bære, og derfor er det på høje tid, at vi tager fat på et ændre disse fradrag.

Jeg har så sent som i december måned foreslået, at man foretog en forhøjelse af fradrage. Det blev afvist fra alle sider, men jeg vil dog tro, at ærede medlemmer vil kunne se, at når man nu kommer med forslag om en forlængelse af loven fra i fjor uden at røre ved taksterne og uden at røre ved fradrage, så kommer vi op på ekstraskatter for den mindrebemidlede, som den mindrebemidlede ikke kan være tjent med at betale. Derfor ønsker mit parti, at der i det forslag, der foreligger her, skal gennemføres ændringer af en sådan karakter, at den jævne mand ikke alene fritages for at betale mere direkte skat i år, men at der også

sikres ham en lettelse i forhold til den skattebetaling, han har præsteret i skatteåret 1950—51.

Hvad forslaget om børnetilskud angår, har jeg allerede i fjor protesteret imod, at det kom fra finansministeren, fordi det jo herved blev gjort til en skatteforanstaltning. Det er bekræftet såvel af ministeren som af forskellige ordførere; at denne lov skulle afløse en række rabatordninger for børn og mindrebemidlede. Jeg påpegede dengang, at når man gik fra en ordning med rabatmærker, der stillede til familiens rådighed, over til en skatteforanstaltning, tog man faktisk pengene fra husmoderen og gav dem til faderen. Det vil sige, at det sociale gode, der var i denne foranstaltning, blev forfusket. I stedet for, at familien fik penge til at købe de varer, som ville stige i pris, fik den nu en kvittering for, at faderen havde betalt sin skat. Vi vendte os imod, at denne lov om børnetilskud blev administreret af finansministeriet. Vi krævede, at den blev overført til socialministeriet, og at pengene ordinært udbetaltes direkte til moderen; hvis det er faderen, der har den direkte forsorg og klarer det hele, må de naturligvis udbetales til ham.

Jeg har i det år, der er gået, været præsenteret for eksempler, der viser det urimelige i, at man lader børnetilskuddet gå over skatteinstanserne. Et ægtepar, som er blevet skilt, er kommet i den situation, at moderen, som har børnene, men som ingen børnebidrag får af faderen, og som iøvrigt er berettiget til at få børnetilskud, ikke får børnetilskud, fordi faderen, den fraskilte mand, indkasserer det i form af skattelettelse. Alene dette eksempel siger os jo, at der er noget, der halter i denne form for lovgivning, og vi vil igen i år kræve og foreslå, at man overfører børnetilskuddene til socialministeriet, gør det til en virkelig social foranstaltning og sikrer, at den, der sørger for de daglige indkøb til børnene, får pengene.

Jeg ser i § 3, at man foreslår i visse tilfælde at udbetale pengene kvartalsvis. Vi har ikke noget imod en sådan ordning. Det, der interesserer os, er, at pengene betales til moderen, og at det sker på en sådan måde, at de kommer børnene tilgode, og at vi altså kommer væk fra, at det er en skatteforanstaltning, så familien kun får en skattekvittering ud af det.

Jeg vil iøvrigt sige, at bestemmelsen i § 1 om, at kun de børn, som giver berettigelse til fradrag i skattebetalingen for skatteåret 1951—52, kan få børnetilskud, ikke er tilstrækkelig. Det vil jo praktisk talt sige, at det barn, der er født den 15. januar, ikke